

1. **Barem:** *Asemănări:* (1) ambele sunt modalități de încetare a efectelor contractului; (2) ambele sunt prerogative ale concedentului; (3) ambele pot fi exercitate oricând în perioada de valabilitate a contractului. *Deosebiri:* (1) în cazul concesiunii de bunuri se face pentru cauză de interes public survenit ulterior (nu presupune o culpă a concesionarului); în cazul concesiunii de lucrări se face pentru unele motive de nulitate, necunoscute de concedent la data încheierii contractului (presupune o culpă a concesionarului – cunoștea situația); (2) în primul caz concesionarul primește despăgubiri, în cel de-al doilea nu; (3) în primul caz dreptul de denunțare există independent de prevederea lui în contract (în temeiul legii); în cel de-al doilea caz el există numai dacă a fost inserat în documentația de atribuire (care va face parte ulterior din contract). – oricare două (0,25×4=1 p.)

2. **Barem:** Nu ar fi nicio consecință juridică. Inalienabilitatea este reglementată constituțional - art. 136 alin. (4) iar celelalte două trăsături oricum decurg din prima, așa că, oricum, textul legii organice doar a preluat prevederile constituționale, care nu s-au modificat. În plus, există și art. 861 C.civ. cu același conținut. (0,5 p.)

3. **Barem:** Principiul formalismului se aplică la actele administrației publice; or, procedura prealabilă este formulată de un particular, căruia nu i se aplică direct acest principiu. Prin urmare, procedura prealabilă verbală este admisibilă, cu condiția să poată fi dovedită în fața instanței (înregistrări, recunoașterea părâtului etc.), pentru că altfel se consieră că ea nu este îndeplinită. (0,5 p.)

4. **Barem:** Trebuie să fie un contract de concesiune de servicii. Astfel, pe de o parte, din exprimarea art. 25 alin. (3) reiese clar că bunul este accesoriul serviciului și nu invers; pe de altă parte, din prevederile art. 2 alin. (2) și (3) din OUG nr. 54/2006 rezultă clar că, într-o asemenea ipoteză (în care un bun proprietate publică este folosit pentru prestarea unui serviciu public) se va încheia un singur contract, reglementat de Legea nr. 100/2016 (care a înlocuit OUG nr. 34/2006). (0,75 p.)

5. **Barem:** Este un contencios în care autoritatea este reclamantă și particularul este părât. Prin urmare, este destul de atipică încadrarea în cele două categorii. Totuși, este un contencios *subiectiv*, căci autoritatea își apără propriul patrimoniu (a suferit o pagubă prin faptul că trebuie să organizeze o nouă licitație, cu noi cheltuieli), și unul *în daune*, de vreme ce, potrivit textului legal, singura pretenție care poate fi formulată este una în despăgubiri. (0,75 p.) Dacă refuzul aparține concedentului, atunci, potrivit art. 18 alin. (4) lit. b) și e) din Legea nr. 554/2004, concesionarul poate solicita instanței obligarea concedentului la încheierea contractului la care are dreptul și, în subsidiar, dacă a suferit un prejudiciu, și despăgubiri, deci, avem un contencios pentru exces de putere (parte a contenciosului mai larg, de plină jurisdicție, existent în materia contractelor administrative)/rămâne contencios subiectiv. (0,5 p.)

Speță:

(1) Având în vedere că obligația particularului contractant este aceea de a livra un anumit număr de manuale (produse), contra unei sume de bani care reprezintă prețul lor, contractul este unul de achiziție de bunuri. (0,5 p.)

(2) fiindcă pretenția reclamantului nu are legătură cu acest contract, ci cu un act administrativ unilateral, competența se determină exclusiv după art. 10 LCA: este un contencios nefiscal îndreptat împotriva unei autorități centrale (ministerul), deci material competența aparține Curții de Apel, (alin. 1); fiind un contencios subiectiv, din perspectivă teritorială este instanța de la domiciliul reclamantului (Curtea de Apel Oradea, după domiciliul cel mai probabil în județul Bihor), secția de contencios administrativ și fiscal. (1 p.)

(3) Pentru petitul de anulare a Ordinului, organul emitent, deci Ministrul Educației Naționale. Faptul că unul dintre articole e adoptat la propunerea altui minister nu face actul complex, de vreme ce nu se poate determina un text de lege care să stabilească un caracter conform al acestei propuneri. Pentru petitul de

daune, persoana juridică de drept public al cărei organ a emis actul, deci Ministerul E.N., potrivit art. 39 din Legea nr. 90/2001. (0,25×3=0,75 p.)

(4) În speță avem un act normativ, deci nu se pune problema intrării în circuitul civil a acestuia; prin urmare, plângerea prealabilă este obligatorie, putându-se face oricând (art. 7 alin. 1^l LCA) – 0,5 p.; ea trebuie adresată organului emitent ori celui ierarhic superior, deci nu și celui inferior, cum s-a întâmplat în speță; trebuie solicitată revocarea actului, nu altceva, fapt care nu s-a întâmplat; de la depunerea plângerii trebuie ca reclamantul să aștepte 30 de zile pentru soluționare, fapt care iarăși nu s-a întâmplat (au trecut doar 28 de zile din 6.01. în 4.02.). Prin urmare, plângerea prealabilă nu a fost îndeplinită din cele 3 puncte de vedere. (0,25×3=0,75 p.)

(5) într-adevăr actul atacat este ilegal și vătămător pentru cei interesați (se încalcă dreptul la învățământ gratuit – art 32 din Constituție, numai prin lege se pot stabili derogări, respectiv la securitate juridică – neretroactivitatea legii – art. 15 alin. (2) din Constituție, de vreme ce se aplică situațiilor deja consumate din anul în curs), însă dreptul vătămat nu este al reclamantului ci al fiului său, deci acțiunea ar fi admisibilă numai dacă reclamantul a formulat-o ca reprezentant al fiului său, iar nu în nume propriu. (0,25+0,25+0,5=1 p.)

(6) acțiunea este inadmisibilă atât ca urmare a neîndeplinirii procedurii prealabile, cât și ca urmare a chemării în judecată doar a ministerului (dar și, eventual, a formulării ei de o persoană care nu are un interes personal). (0,5 p.)

Total teorie – 4 puncte; total speță – 5 puncte; 1 punct din oficiu.